

nog meer moois...

01.12 | 20:00 | History of Britpop ism Willy

We keren terug naar het Engeland van de vroege jaren negentig, waar na de punkexplosie van de late jaren zeventig de muziekwereld weer in een vredige slaap is gesukkeld. Vanuit Amerika weerklinken de scheurende gitaren van Nirvana en Pearl Jam, maar in de kelders van Londen wordt er druk gesleuteld aan een nieuwe sound. De rivaliteit die in de jaren zestig The Beatles en The Rolling Stones tot grote hoogten dreef, zet nu de twee bekendste bands van de Britpop lijnrecht tegenover elkaar: Oasis en Blur.

De muzikanten (Filip Heylens, Leen Diependaele, Krist Delacourt, Bart Van Lierde en Ron Reuman) spelen vurig en de songs worden onnavolgbaar aaneengesmeed door Luc 'Crapuul de Lux' Janssen, bewaker van de subcultuur.

Een hogesnelheidstrein die door de woelige Britpopjaren daverd...

05.12 | 20:00 | Meral Polat Trio

Het Meral Polat Trio zorgt voor een aanslag op het hart en de benen. Meral Polat is een Amsterdamse actrice, zangeres en theatermaakster met Koerdische roots. Samen met de Amerikaanse multi-instrumentalist en componist Chris Doyle, en de Belgische drummer Jens Bouterie neemt ze je mee op een reis langs hedendaagse Anatolische folk, Koerdische klanken en de wortels van de blues. Aardse, hoopvolle en intense songs.

"Ez Kî Me is een intrigerend album van het trio van zangeres en actrice Meral Polat die poëtische liederen zingt in het Koerdisch en Turks; met eigen teksten en gedichten van haar vader wijlen Ali Ihsan Polat. De sfeer van het album is wel heel apart en neemt je als luisteraar mee naar een andere wereld." (writeninmusic)

Het klinkt voor mij als die mooie protestmuziek waar Turkije veel van heeft, maar dan op hedendaagse en eigengereide wijze ingekleurd. Zo zitten hier tevens blues, rock, jazz, experimentele en psychedelische elementen doorheen verweven. (subjectivisten.nl)

Lara Chedraoui & pianist Floris De Decker

THERE IS A LIGHT THAT NEVER GOES OUT

DO

14

NOV

cultuurcentrum
CasinoKoksijde

‘Bij ons kan het elk moment foutlopen’

Van wie kwam het idee voor deze concertreeks?

Chedraoui: “Vorige zomer had Quatre Mains (pianowinkel in Gent, JM)) mij gecontacteerd om een intiem concert te spelen tijdens de Gentse feesten. Ze hadden gehoord dat ik piano aan het leren was. Wat ze niet wisten is dat ik nog maar in mijn eerste jaar notenleer zat, en dat het hoogst haalbare een uur lang ‘Kortjakje’ was.” (lacht)

Afgewisseld met ‘Für Elise’?

Chedraoui: “Nee, ik kan echt alleen maar ‘Kortjakje’. Ik heb toen aan Floris gevraagd of hij me wilde begeleiden. Floris zit namelijk al in zijn derde jaar piano (lacht). Voor alle duidelijkheid: Floris is een geniale gitarist en kan ook héél goed pianospelen. Maar we hebben dat concert toen gedaan en dat was een heel toffe ervaring. Naar aanleiding daarvan stroomden er heel wat vragen binnen en toen hebben we beslist deze reeks te doen. We hadden allebei nog niet superveel gespeeld dit jaar en – ik spreek nu voor mezelf – de winter durft al eens op mij te wegen. Het vooruitzicht om veel te kunnen spelen, leek mij dan ook een droom.”

De Decker: “We hebben allebei niet de ambitie om covermuzikant te zijn, maar dat ene concert was zo leuk dat het naar meer smaakte. Onze muzieksmaak is ook heel erg gelijklopend, dus nummers kiezen ging vanzelf. Het wordt sowieso erg melancholisch en donker...”

Chedraoui: “Ja, want zo zijn we wel.” (lacht)

Jullie willen volgens de perstekst ‘de pijn van de donkere winterdagen verzachten’. Hebben jullie zelf wel eens last van een winterbluesje?

Chedraoui: “Hoe ouder ik word, hoe moeilijker ik het heb met de winter, omdat het - letterlijk en figuurlijk - zo'n donkere tijd is. De klimaatopwarming heeft er bovendien voor gezorgd dat het hier nog maar zelden sneeuwt. Ik herinner me dat mijn zus en ik tijdens onze eerste winters in België (Chedraoui woonde tot haar acht in Togo, JM) uren voor het raam zaten te staren naar de neerddwarrelende sneeuwvlokken. Toen had je tenminste dat nog om je aan op te trekken. Maar nu is de winter één langgerekte grijze tunnel geworden. Dan vind ik het wel leuk om te weten dat ik Floris zowat elke dag ga zien en veel muziek ga spelen.”

“Want wat wel zo is: in de winter luister ik ontzettend veel naar muziek. Als ik een dag niet moet werken, is het eerste wat ik 's ochtends doe een plaat opleggen. Net zoals een kat of hond zoek ik dat ene streepje zon op in huis en nestel me daarin. Muziek is voor mij dat streepje zon. Als ik ‘Sunday Morning’ van The Velvet Underground opzet, word ik meteen vrolijk, ook al is het buiten slecht weer en is het eigenlijk zondagavond. (lacht)

Op welke manier kan muziek troost brengen?

De Decker: “O, op zoveel manieren. Wat mijzelf betreft merk ik dat ik heel erg word aangetrokken door songwriters die donkere combineren met humor, zoals Pavement of Lou Reed. Wie met zijn ellende kan lachen, voelt die op zijn minst even wat minder drukken.”

Chedraoui: “Bij mij is het eerder omgekeerd: ik haal troost uit het feit dat andere mensen zich ook niet goed voelen. Dan weet je namelijk: ik ben niet alleen op deze wereld. Ik haal ook troost uit het feit dat mensen nog de moeite nemen om iets moois te maken te midden van alle lelijkheid.”

Welke nummers gaan jullie zoal spelen?

De Decker: “The Velvet Underground, Neil Young, Thom Yorke, Tom Waits ook. We spelen onze favorieten en dat zijn vaak weemoedige nummers.”

Chedraoui: “Het was zo moeilijk om te kiezen. We hebben echt veel darlings moeten killen.”

(Jonas Mortier, De Morgen, 06.11.2024)

fotos © Kevin Faingaert
duur: ca. 90 min.

Prettige avond!

